

[Honoré]

kan benytte Mellempolitik Samvirke, eller om Mellempolitik Samvirkes opgaver må varetages af Danida måske i samarbejde med andre organer, og her kunne man tænke på missionselskaberne, der jo har et mangeårigt kendskab til u-landenes forhold.

Ib Christensen (DR):

Dysterhed og pessimisme præger det sikkerhedspolitiske afsnit i regeringens redegørelse. Underkastelse under EF gennemsyrlers talens udenrigsøkonomiske del. Selv sproget i talen bærer præg af, at redegørelsen må være forfattet af udenrigsministerielle embedsmænd, hvis sprog og tankegang er farvet af udenlandsk påvirkning og præget af europæisk arrogance. Jeg tænker på, at man bruger udtrykket: hvilken europæisk linje vælgerne vil vælge, og jeg tænker på, at man bruger ordet ustabilitet. Det hedder ustabilitet på dansk, et udtryk, som ikke mindst udenrigsministeren og hans regering må kende betydningen af. Jeg lagde da også mærke til, at ministeren i sin sproglige fremføring anvendte ordet mangel på stabilitet.

Men ét er sproget, noget andet er indholdet, og det er foruroligende, at det ligeud siges, at den militære situation må give anledning til bekymring. Hvis dette er tilfældet – og det må regeringen jo have belæg for, siden den kommer med denne alvorlige udtalelse – må det give anledning til bekymring, og så bør regeringen i helt konkret form fremlægge sin dokumentation. Hvis ikke den gør det, kan det virke som en undskyldning for USAs neutronbombeproduktion eller for mulige forsøg på at presse forsvarsbevillingerne op, som der jo også har været røster fremme om.

Mens regeringen ikke undlader at henvise til meningsmålinger, når det gælder sikkerhedspolitikken, nævnes der intet om, hvad meningsmålingerne viser om befolkningens holdning til EF-politikken. Det er forståeligt ud fra regeringens synspunkt, men det er naturligtvis ulogisk.

Med erklæringen om det kommende valutatiske samarbejde og dets konsekvenser kaster regeringen sig helt i armene på EF. Samarbejdet skal udvides på både energipolitikens, industripolitikens, socialpolitikens og arbejdsmarkedspolitikens områder. Til gengæld affærdiges det nordiske samarbejde

med nogle få, ret intetsigende linjer, der kun omtaler Norden som en del af Europa og EFTA. Man kunne have forsvoret det, og man kunne godt gribe sig selv i at ønske udenrigsministerens forgænger, tingets nuværende formand, tilbage i embedet: dengang fyldte de verbale bekendelser til det nordiske samarbejde dog noget mere.

Da regeringens åbningstale blev til, kunne dennes udenrigspolitiske orientering med megen overbærenhed undskyldes med hastværk, men nu ved vi, at denne regering henter sit håb og sin inspiration i Centraleuropa. Man klammer sig til EF. Intet er mere farligt for Danmarks selvstændighed og nordiske tilhørsforhold. Denne regering og dens politik er en udfordring til det danske folk, og jeg håber, at folket tager handsken op, når det til juni går til stemmeurnerne.

Jeg vil gerne supplere med nogle enkelte kommentarer til mere væsentlige afsnit i udenrigsministerens tale. Jeg anerkender, at udenrigsministeren meget stærkt fremhæver betydningen af afspændings- og af nedrustningsbestræbelserne, og det er prisværdigt. Men når det er sagt, vil jeg dog tilføje, at redegørelsen noget ensidigt sikkerhedspolitisk set er præget af militær magtbalancefilosofi. Det, man savner i redegørelsen, er hensynet til at forebygge konflikt på det globale plan og i verden i det hele taget gennem indrømmelser til den tredje verden. I Afrika, i Latinamerika, Mellemøsten og Det fjerne Østen er sociale omvæltninger en nødvendighed i disse år. Et uløst jordspørgsmål, en enorm kløft imellem de rige og de fattige gør sociale og revolutionære omvæltninger nødvendige, og det er dødsens farligt for den vestlige verden, hvis man i Afrika, Mellemøsten, Latinamerika og de andre lande kommer til at identificere sig med og engagere sig på den gale side, på overklassens side, mod de arbejdsløse masser af arbejdere og bønder og deres krav om en ny social orden.

Hele denne del af sikkerhedspolitikken, som på den lange sigt nok er den allervæsentligste, kommer ministeren praktisk talt ikke ind på. Der spiller også udviklingsbistanden og ikke mindst vores handelspolitiske forhold en rolle. Den bedrøvelige kendsgerning er jo, at De europæiske Fællesskabers handelspolitik er løbet ind i en protektionisme, som kan blive meget farlig for en